

Senkiben sem lehet megbízni.
Senkiben.
Mindenkinek átmosták az agyát...

A Fény 2.

KIÚT A SÖTÉTBŐL

ALEATHA ROMIG

New York Times bestsellerszerző

adrenalin

NŐI PSZICHTHILLEREK!

ALEATHA ROMIG

A Fény 2.

KIÚT A SÖTÉTBŐL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Az „örökké” nem más, mint jelen pillanatok sora.

– EMILY DICKINSON –

(690. töredék)

AHOL ABBAHAGYTUK AZ *ÚT A FÉNYBE* CÍMŰ TÖRTÉNETET...

Jacob

VETTEM EGY NAGY LEVEGŐT, és előhívtam a memóriámból azt a számot, amit csakis ott tároltam. Remegő kézzel kapcsoltam be a másik eldobható telefont, és tárcsáztam. A fejemet fogva hallgattam, ahogy kicseng.

Adler különleges ügynök, a kapcsolattartóm, az ötödik csengésre vette fel.

– McAlister ügynök?

– Igen, uram – feleltem összeszorított fogakkal.

– Basszus! Nem hallottunk rólad több mint két éve. Ugye amiatt hívsz, hogy megszerezted a bizonyítékot? És hogy készülünk fel, mert készen állsz a rajtaütésre? És megvan, ami ahhoz kell, hogy rács mögé dugjuk Gabriel Clarkot?

– Különleges ügynök, van egy kis problémánk.

1. FEJEZET

Sara

Több mint egy héttel korábban

A GRANULÁTUMMAL NEM STIMMELT VALAMI. Csakis ezzel tudtam magyarázni, amit magam előtt láttam. Nem is értettem, hogyan szúrt szemet, és fogalmam sem volt, hogy szóljak-e róla Raphael vagy Benjamin testvérnek. Minél tovább kattintgattam, annál nyilvánvalóbbá vált, hogy itt valami gubanc van. Az alapján, amire a pár hónapos vegyi laborban végzett munkámból emlékeztem, tisztában voltam vele, hogy az általunk gyártott gyógyszerek teszik lehetővé számunkra, hogy Gabriel atya nagy tervét eljuttassuk a világhoz.

Az Északi Fénynél érvényben lévő energiamegszorítás miatt – a villamos energia jelentős részét a vízerőműből kaptuk – kénytelenek voltunk száraz granulátumot használni a gyógyszergyártáshoz. Ha ehhez az új gyógyszerhez használt granulátumnak a mennyisége nem stimmel, ha csak egy picit is több, mint a mintáé, az befolyással lehet a felszívódásra. Sokszor voltam már fültanúja, hogy Raphael és Benjamin az összetételről beszélgettek.

Az, hogy a késztermékek súlya eltérést mutatott, szöveget ütött a fejembe.

– Sara!

De minek ütöm bele mindenbe az orromat?

– Sara!

Gyöngyözött a homlokom, annyira belemerültem a kutakodásba. Dinah hangja alig jutott el a tudatomig. Magamban azzal érveltem, hogy az emberek többségénél semmi jelentősége egy ilyen pici eltérésnek, ugyanakkor tartottam tőle, hogy van, akinél életveszélyes állapotot is előidézhethet.

– Sara, te meg mit művelsz?

Kábán pillantottam fel a monitorról, és Dinah riadt arcával találtam magam szemben. A munkatársam, aki a barátnőm is volt, ráadásul képviselőfeleség is, a rémülettől elhűlve futotta végig a megnyitott oldalt.

– Én csak...

Nem tudtam befejezni a mondatot. A billentyűzet melletti jegyzőkönyvre, majd a képernyőre pillantottam. Kiszáradt a szám. Ez nem az a program volt, amelyikben dolgoznom kellett volna. Az adatok és a mennyiségek rögzítése helyett valami egész mással voltam elfoglalva.

Heves szívdobogás fogott el.

– Jaj, Dinah! Nem tudom, mit csináltam!

A barátnőm felnézett a falra, én pedig követtem a tekintetét fel, a magasba, a faliórához. Egy egyszerű óra volt. Kerek, ezüst keretes. Nem volt benne semmi különös. Az általános iskolában láttam ilyet. Gyerekkoromban.

Gyerekkoromban!

Felrémllett egy óra a múltamból! Közel egy éve ez volt az első emlékem!

Lehunytam a szemem, és megpróbáltam az óra környezetét is felidézni. Olyan tisztán láttam a számlapot és a mutatókat, mintha csak előttem lett volna. Még a kis vékony, piros másodpercmutatót is, ahogy rója a köreit a fekete mutatókkal együtt. Pislogtam kettőt. Szerettem volna, ha megelevenedik a kép, ugyanakkor félttem is tőle. Az iskolából ismerős falióra alatt egy nagy zöld tábla. Várjunk, ennek így semmi értelme! A táblák nem zöldek. Az általános iskolás éveimet a Sötétségben töltöttem, de a Sötétség örökre elveszett a számomra. Akkor viszont hogy emlékezhetek erre az órára?

Dinah eközben folyamatosan beszélt hozzám. Végül sikerült betörnie a gondolataimba.

– ...Benjamin testvér visszajön a testületi ülésről. Mit szól majd, ha észreveszi, hogy nem végezted el a feladatod? Sőt, odáig merészkedtél, hogy...

Komorán bólogattam magam elé, miközben egymás után léptem ki a programokból. Nem is emlékeztem rá, hogy megnyitottam volna őket.

– Igazad van. Én sem értem. Csak mintha valami gond lett volna a számokkal... Mintha nem stimmeltek volna. Kíváncsi lettem, mi a hiba. Megpróbáltam utánajárni... – Az ajkamba haraptam. – Meg fogom gyónni – hajtottam le szégyenkezve a fejem. – Benjamin testvérnek is, és Jacobnak is.

Dinah gyámolítóan átkarolt.

– Van még egy kis időnk. Nem is javaslom, hogy elhallgasd Jacob testvér elől! El kell mondanod neki! Most pedig segítek neked, így talán még felvihetjük az adatokat, mielőtt Benjamin testvér visszaér

az ülésről. Raphael testvér úgyis csak egy bő óra múlva jön, mert neki még bizottsági ülése is lesz. Nem tudom, Benjamin testvér mit tervez velünk, de addig biztos végzünk.

Felsóhajtottam.

– Köszönöm, Dinah. Nem is értem, hogy történt. Fogalmam sincs. Egyszerűen csak... – Pedig nagyon is tudtam. Megint az okozta a problémát, ami ellen folyamatosan küzdöttem. A kíváncsiságom. – Nem akartam, hogy bármi baj legyen ebből. Gabriel atya missziója mindennél fontosabb.

Ez tényleg így volt. Mind hittünk a küldetésében.

Dinah mellém húzott egy magas széket az asztaltól. A kerekék könnyedén gördültek a sima betonpadlón.

– Diktálni akarod, vagy inkább gépelsz? – kérdezte.

Sikerült visszatálcáznom a megfelelő programba.

– Én gépelek, te diktálsz. Kezdd a tegnapi gyártással!

Még csak pár perccel múlt tíz óra, amikor Dinah abbahagyta a diktálást, és a következőt kérdezte:

– Sara, hogy tudtál belépni más programokba? Hiszen nem is ismerjük a jelszavakat.

Próbáltam felidézni, de csak zavaros emlékeim voltak. Mintha valaki átvette volna az uralmat a mozdulataim felett. Megint beszívtam az ajkam. Nem akartam semmi rosszat, nem sántikáltam semmiben sem. Csak a jó szándék vezérelt, hogy rájöjjek, miért nem stimmel a súly.

– Nem tudom. Nem emlékszem – böktek ki végül.

A titkolózás nem volt jellemző rám, de most úgy elbizonytalanodtam, hogy inkább elhallgattam az igazat. A programot Benjamin testvér írta. Emlékeztem, hogy beírtam Raquel nevét, és még hozzáírtam azt is, hogy 05. Raquel mesélte egyszer, hogy öt éve vannak együtt

Benjaminnal itt, az Északi Fényben. Csak egy tipp volt, de elsőre bejött. Attól kezdve nem gondolkodtam, csak kattintgattam összevissza, görgettem az oldalakat, egyiket a másik után, valami fékevesztett kíváncsiságtól vezérelve, amit egyfelől a sajátomnak, másfelől meg olyan idegennek éreztem.

Azért nem mondtam el ezt Dinah-nak, mert ha Benjamin testvérnek a tudomására jut, hogy kitaláltam a jelszót, akkor megváltoztatja, és soha többé nem fogok tudni belépni a programba. És bár furdalt a lelkiismeret – nem is kicsit –, olyan erős vágy munkált bennem, hogy hozzáférhessek a dolgokhoz, és minél több információt szerezzek, hogy nem tudtam megtagadni magamtól ezt a lehetőséget. Ezért miközben már a munkám vége felé jártunk, ügyesen úgy válaszoltam, hogy ne áruljak el mindent.

Mikor az utolsó adatot is felvittük a gépre, kinyílt a labor ajtaja, és Benjamin testvér lépett be rajta. Az Északi Fényben a nyári időszak alatt kevesebb meleg ruhára volt szükség, mint a hideg, sötét hónapokban. Benjamin testvér felakasztotta vékony kabátját az ajtó melletti falifogasra, és a hajába túrt.

– Jó reggelt, nővérek!

– Jó reggelt, Benjamin testvér! – köszöntünk mi is, egyszerre.

Gondterheltnek tűnt, mintha nyomasztotta volna valami. Tudtam, hogy újabban sok a probléma a testületi üléseken. Jacob is egyre több időt töltött távol, a másik két campusban. A részleteket nem ismertem, csak annyit, hogy Xavierhöz is volt valami köze, a Fény másik pilótájához, mert megbetegedett, és helyette egy új pilóta segített be.

Leküzdvé a szégyenérzetem a rám nem jellemző fegyelmezetlenség miatt, és elnyomva magamban a rám szintén nem jellemző oltahatatlan vágyat arra vonatkozóan, hogy eltitkoljam, amit tettem,

odabíccentettem Dinah-nak, mire ő bátorítóan megszorította a kezem.

– Benjamin testvér – szólaltam meg –, beszélhetnék veled valamiről?

Meghallva a kérésemet, elmélyültek a ráncok a testvér homlokán.

– Magánjellegű a téma? Hívjam Jacobot?

A természetes reakcióm az lett volna, hogy megrázom a fejem, de a kiképzés elérte célját. Lesütöttem a szemem.

– Ahogy gondolod. Addig is szeretnék elmondani neked valamit, ami most reggel történt.

Lehajtott fejjel nem láthattam az arcát.

– Dinah nővér, megtennéd, hogy elugrasz a kávézóba három kávéért?

Nyugodt hangját hallva egyre szaporábban vettem a levegőt. Itt a lehetőség! Ha Dinah nem hallja a vallomásom, nem lesz muszáj mindent bevallanom.

– Igen, testvér – felelte Dinah, és újra megszorította a kezem.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, Benjamin testvér megkért, hogy kezdjek bele.

Felemeltem a tekintetem.

– Ma reggel vittem fel az adatokat a gépre, ahogy szoktam. És hát a 3F789 jelzésű gyártási szériánál feltűnt, hogy nem stimmel a súly.

Benjamin testvér szája keskeny vonallá változott.

– Tudom, hogy nem áll jogomban kérdezni. Nem is kérdezek. – Magamban azért fohászkodtam Gabriel atyához, nehogy Benjamin testvér elmondja majd Jacobnak, hogy firtattam a dolgokat. – Ez csak egy észrevétel volt. Visszakerestem a korábbi adatokat. A súly nem sokkal tér el, de nem ugyanannyi. Ha a mennyiség ugyanannyi, a súlynak is egyeznie kellene.

Benjamin testvértől megrovásra számítottam, de nem került rá sor. Helyette így szólt:

– Mutasd!

Bólintottam. Lenyeltem azt a kevéske nyálat, ami kiszáradt számomban összegyűlt, és visszamentem az asztalomhoz. A jegyzőkönyv, benne az adatokkal, amiket sikerült gépre vinnünk, rögtön megjelent, ahogy megmozdítottam az egeret, és kivilágosodott a képernyő. A számokra mutattam. Benjamin testvér közelebb lépett, és a monitorra meredt. Szó nélkül átvette tőlem az egeret, és keresgélni kezdett a korábbi jegyzőkönyvekben. Moccanni sem mertem egész idő alatt. Attól tartottam, hogy megnézi a keresési előzményeket, és rájön, hogy a hatáskörömet túllépve jutottam az információhoz.

Már ez is épp elég baj volt, de ha kiderül az is, hogy nem vallottam be mindent, az csak tovább rontott volna a helyzeten.

– Sara, másold át és küldd el nekem a 3F789-es gyártási széria anyagát az utóbbi három hétre vonatkozóan! Tudom, hogy más munkád is van, nem akarom elvinni a gépedet.

– Testvér, bocsánatot kérek, ha...

– Ne kérj bocsánatot! – Benjamin testvér hangja őszintén csengett. – Ez Gabriel atya nagy terve. Nem akarjuk, hogy bármi gond legyen vele.

Megkönnyebbült sóhajom betöltötte a labort.

– Sara, erről többet szót sem ejtünk.

Szerettem volna megkérdezni, hogy ezek szerint Jacobnak se mondja majd el? De leállítottam magam, mert hirtelen viharos gondolatok és kérdések söpörtek végig az agyamon.

Az óráról támadt emlékképem teljesen összezavart. Egy egyszerű, jelentéktelen hétköznapi tárgy volt, mégis teljesen befészkelte magát a tudatomba. De honnan is tudhattam, hogy egy régi emlék? Lehet,

hogy az Északi Fényben láttam. Elvégre itt is van iskola. A gyermekek öthetesen napközibe mennek, négyéves koruktól pedig iskolába járnak.

Ez viszont nem magyarázta meg a többi dolgot. Azt, hogy miért képzeltem magam az aprócska iskolapad mögé, aminek a felső szélére, egy odaragasztott színes matricára rá volt firkantva a nevem.

Biztos a gondolatmenetemben volt a hiba. Megtanítottak rá, hogy ezt higgyem. Meg kell gyónnom a férjemnek a történeteket, és buzgón bele kell vetnem magam Gabriel atya tanításaiba.

2. FEJEZET

Sara

Két nappal később

AZ ÉSZAKI FÉNYBEN AZ VOLT A REND, hogy szerda esténként mindenki istentiszteleten vesz részt, de előtte még találkoznom kellett egy követővel a napköziben. Nagyjából a balesetem idején érkezett a férjével együtt az Északi Fénybe, és a beilleszkedés terén segítségre szorult. A férje Jacob felügyelete alá tartozott, ő pedig hozzám.

Mialatt átsétáltam a laborból a napközibe, elhatároztam, hogy most Priscilla nővérre fogok összpontosítani, legalább addig is megfeledekzem arról a homályos bizonytalanságérzésről, ami mintha kezdett volna hatalmába keríteni. Furcsa víziók gyötörtek. Úgy terveztem, hogy beszélek Jacobbal. Ő tudott volna segíteni, csakhogy még mindig távol volt, így nem volt lehetőségem meggyónni neki sem a tetteimet, sem a gondolataimat.

Nem tudom, mi történt a Fényben, de egyre gyakrabban és egyre hosszabb időszakokra kellett elszakadnunk egymástól. Nem is hittem, hogy este még hazajön, mivel a másik campusban már elkezdődött

az istentisztelet. Csak remélni mertem, hogy majd valamikor másnap visszatér az Északi Fénybe.

Az igazság az, hogy Jacob időbeosztása – mint minden egyéb is – Gabriel atyától függött.

Ekkor újra eszembe jutott Priscilla, akivel találkoznom kellett. Néhány hónapja rendszeresen, heti egyszer-kétszer beszélgettünk. Ugyanazokkal a módszerekkel próbálkoztam nála, mint amivel Lilith nővér nálam a baleset után – tanulnivalókat adtam fel neki, és Gabriel atya tanításairól beszélgettem vele. Képviselőfeleségként kötelességem volt tudatosítani benne, hogy hol a helye, és hogy a férje segítőtársaként mi a feladata.

Bár mi aznapra már végeztünk a laborban Dinah-val, azoknak, akik nem tartoztak a kiválasztottak közé, hosszabb volt a munkanapjuk. Az iskola melletti nagy fémépítményben haladva gyerekek hangja töltötte be a fülem. Amint elkezdtek rendesen beszélni, megtanították nekik Gabriel atya tanait, épp azt kántálták. Az egymás után ismételtetett strófák és rendeletek hallatán elmosolyodtam. Minden bizonnyal a Fény erős katonái és dolgozói válnak majd belőlük.

Kopogott a csizmám a betonpadlón, ahogy részlegről részlegre haladtam a legifjabb követők felé. Néhány teremben éppen szünetet tartottak, amiről a látogatásaim alapján tudtam, milyen értékes a gyerekek számára.

– Sara nővér! – hangzott fel körülöttem, ahogy a kis arcok felém fordultak.

A kiválasztottakat még a gyerekek is felismerték. Lehet, hogy önhittség, de nekem minden ilyen alkalommal büszkeség töltötte el a szívem. Sok-sok órát szántam arra, hogy megismerkedjek azokkal a feleségekkel és gyerekekkel, akiket Jacob mint képviselő pártfogolt.

Szívből reméltem, hogy nem csupán a képviselőfeleséget látják bennem, hanem barátként és bizalmasukként tekintenek rám.

Amikor beléptem a babaszobába, Priscilla felnézett, és a szemébe mosoly költözött. Egyébként nem tűnt vidámnak, de azt láttam, hogy a jöttömre határozottan megkönnyebbült.

– Priscilla nővér, segíthetek egy kicsit?

– Ó, Sara nővér, köszönöm! Hála Gabriel atyának! Tudom, hogy nem szabad panaszkodni, de ez a mai nap eddig – itt elfúlt a hangja – igazi kihívás volt. Örömmel jelenthetem viszont, hogy sikerült helytállnom.

A babaszoba a létszámhoz képest meglehetősen pici volt. A követők igencsak szó szerint vehették a „szaporodjatok és sokasodjatok!” parancsát. Egy rácsos ágyba két-három kisbaba is jutott. Némelyikük szájához cumisüveget rögzítettek, némelyik sírva várta az uzsonnát. Szerencsére nem mindegyikük volt nyugtalan. Páran aludtak, ők valahogy immunisak voltak erre a zsisvajra, amitől zengett az egész helyiség.

A helyzet láttán megcsóváltam a fejem. Hogyhogy eddig nem tűnt fel, milyen sok itt a kisbaba, és milyen kevés gondozó jut rájuk?

Egyenesen ahhoz a pufi kisfiúhoz mentem, akit már sokszor megdajkáltam. Az arcocskája vöröslött, folyt az orra, miközben a mellkasa fel-le hullámozott az üvöltéstől. Ahogy kivettem az ágyból, feltűnt, hogy micsoda súlya van a pelenkájának.

– Priscilla, szerintem át van ázva.

Priscilla bólintott.

– Gabriel atya megszabta, hogy naponta hányszor cserélhetünk pelenkát. Ezzel akarják önfegyelemre tanítani a gyerekeket. A kis Tobiasnak sajnos rendetlenkedett a pocakja. Már elhasználta a napi

adagját. Lehet, hogy nem kellett volna annyiszor tisztába tennem, de nagyon ráért.

Hitetlenkedve ráztam a fejem.

– Tobias csecsemő. Hány hónapos is? Három?

– Négy.

– Mikor cseréltél pelenkát utoljára?

Priscilla szeméből könnyek buggyantak elő. Nem tudtam eldönteni, hogy a kérdezősködésem váltotta-e ki belőle, vagy ennyire bántotta a dolog.

– Körülbelül négy órával ezelőtt. Én nem is... nem tudom...

– Napi hány pelenka van engedélyezve? – A kérdésem hangosabbra sikerült, mint szerettem volna, és önzőbb oka volt, mint azt Priscilla sejthette. Kisbát szerettem volna. Arra vágytam, hogy Jacobbal gyerekünk legyen. A napközi mellett szóló érveit még megértettem Gabriel atyának. Na de hogy lehet önfegyelmet követelni egy csecsemőtől?! Nekik még biztonságra van szükségük, nem fegyelemre.

– Én... én nem...

Felszegtem az állam.

– Kiválasztott vagyok. Felelj a kérdésekre!

– Napi három pelenka van engedélyezve. Ha többet használunk, csökkentik a család költségkeretét, és a szülőknek túlórázniuk kell a gyárban, hogy ledolgozzák a különbözetet. Ha nem túlóráznak, további megvonásokban részesülnek. Nővér, Tobiasnak két testvére is van – fűzte hozzá halkán és hadarva, magyarázatképp. – Az édesanyja külön megkért, hogy ne lépjük át a megengedett keretet. Az én hibám. Nem kellett volna annyiszor tisztába tennem a délelőtti folyamán!

A szám keskeny vonalba feszült, a lelkem háborgott. Mintha még nem hallottam volna erről. Akkor most miért húzom fel magam

rajta ennyire? Biztos a baba utáni vágyam tehet róla. Felébredt bennem az anyatigris.

A szobában lévő egyetlen pelenkázóasztal alatti tárolódobozokban stószokban álltak a textilpelenkák.

– Rengeteg pelenka van. – Rögtön beláttam, hogy hibáztam. Priscilla ugyan csak egy nő volt, de egy nő előtt sem lehet kétségbe vonni Gabriel atya rendeletének jogosságát. Ez elfogadhatatlan. – Talán... – pillantottam le a karomban megnyugodott gyerekekre, aki már attól elcsitult, hogy felvettem, és magamhoz ölelve ringattam. Fáradt mosollyal emeltem fel az arcom. – Talán Tobias is megnyugodott most már annyira, hogy kivárja, míg az anyukája megérkezik.

Priscilla nagy levegőt vett, kisöpörte a fürtjeit az arcából.

– Köszönöm, nővér. Néha jó lenne tudni...

Ekkor eleredtek a könnyei.

Egy másik babát is felvettem, a másik karomba. Leültem a két hintaszék egyikébe, és mosolyogva figyeltem, ahogy szép lassan lecsukódik a babák szeme.

– Kérdezz csak, Priscilla! A nők kérdezhetnek egymástól, az nem tilos. Mit szeretnél tudni?

A következő félórában, amíg a két kis emberkét ringattam, Priscilla fel-alá rohangált, hogy gondoskodjon a többi picikéről. Közben beszámolt róla, hogyan halad a leckéivel, és megválaszolta a kérdéseimet. Bevallotta azt is, hogy amióta a férjével elkötelezett hívókként csatlakoztak a Fényhez, néhány dolog megváltozott az életében, ami igencsak aggasztja.

Nem vallhattam meg neki, de irigyeltem a helyzetét.

Ő legalább ismerte a Sötétséget, és össze tudta hasonlítani a Fényvel. Engem a balesetem megfosztott ettől, pedig lassan már kilenc hónapja történt.

Ami a férjével hozott döntésüket illeti, Priscilla soha nem adott hangot kiábrándultságának, mégis éreztem rajta némi csalódottságot. Feltettem az összes ilyenkor szokásos kérdést: szereti-e a Fényt, akarja-e követni Gabriel atyát, hisz-e az atya szavában, szereti-e a férjét, rábízza-e a döntést életük fontos kérdéseiben?

Priscillával már meglehetősen régóta folytattuk ezeket a beszélgetéseket ahhoz, hogy tudjam, komoly problémák vannak a beilleszkedésével, és ezt már nemcsak Jacobnak kell jeleznem, hanem Elizabethnek is. Elizabeth és a férje, Luke testvér az új követők koordinátoraiként dolgoztak. Ők tudták, mi a teendő. Megvolt az előírt eljárás arra az esetre, amikor valakinél huzamosabb ideig fennállnak a bizonytalanság és a kétely jelei.

Az utolsó kérdésemnél – szereti-e a férjét, és rábízza-e a döntést életük fontos kérdéseiben? – egy picit elszégyelltem magam. Én ugyanis nem bíztam Jacobra a döntést abban a fontos kérdésben, hogy abbahagyjam-e a fogamzásgátlót. Magam döntöttem úgy, hogy nem szedem tovább.

Talán emiatt is voltam olyan nyugtalan mostanában. Gyötört a bűntudat. Ahogy teltek-múltak az órák, folyamatosan úgy éreztem, mintha egyre csak szaporodnának a vétkeim, amiket végül majd mind meg kell gyónnom a férjemnek.

Miután eljöttem a napköziből, a lakásunk felé vettem az utam. Súlyos gondolatok nyomasztottak, és nehéz volt a szívem. Bár egyáltalán nem kívántam magamnak Jacob síjicsapásait, az a belső béke, amit az aggodalmaim és a vétkeim átruházása után érezni szoktam, egyre jobban hiányzott. Bárcsak még az éjjel hazajönné! De nem jön. Gabriel atyával van egy másik campusban. Ha jól emlékszem, a Keleti Fényben.

Amit Priscilla a Sötétségről mesélt, elgondolkodtatott a faliórával kapcsolatban. Nem tudtam, hogy az emlékkép valóságos-e, vagy csak az egyik nővérrel való kellemes beszélgetés hatására született meg bennem. Ha voltak is gyerekkori emlékeim, nem tudtam előhívni őket. Kivéve ezt az osztálytermet, a zöld tábla felett a faliórával. Az emlékkép most már annyira erős volt, hogy egy gyöngybetűkkel írott ábécét is láttam a tábla és az óra között. A tanár ezen a képen rejtve maradt, de előttem a padon nagy műgonddal odakanyarítva ott állt a nevem. Nem a padra volt ráírva, hanem egy színes papírdarabra. Az *S* jobbra dőlt, aztán jött egy *a*, majd egy *r* és megint egy *a*.

Bár nem erőltettem az emlékezést, a kép folyamatosan ott lebegett előttem – elhomályosította a gondolataimat, és megváltoztatta a valósághoz való viszonyomat. A ház is, ahol laktunk, másmilyennek tűnt, mint azelőtt. Az épület nem változott, mostanában mégis sokkal lepusztultabbnak láttam. Nem is ez a jó szó. Inkább puritánnak. A festetlen házfal magán viselte a zord alaszakai időjárás nyomait. A cipőm a lépcső vásott deszkáit koptatta a másodikra menet.

Megráztam a fejem, hogy elűzzem ezt a furcsa érzést.

Sóhajtva léptem be a lakásajtón, és lerogytam a kanapéra. Megdörzsöltem a halántékom, lehunytam a szemem, és azt kívántam, bárcsak itt lenne Jacob.

– Hagyd ezt! – mondtam ki hangosan.

Az üres lakás gúnyosan hallgatott.

– Nem akarok ilyen gondolatokat!

Fájt a fejem, de nem úgy, ahogy szokott. Bárcsak kihagyhattam volna az istentiszteletet, és lefeküdhettem volna aludni! De erről szó sem lehetett. Tovább kellett lépnem!

Forgószeleként tomboltak a gondolataim. A kisebb-nagyobb emléktöredékek egyszerűen nem akartak összeállni, és összevissza kavarogtak a fejemben. Az istentisztelet véget ért, Gabriel atya képe lassan eltűnt a szentély elejében található képernyőről.

– Sara, nem érzed jól magad? – kérdezte suttogva Raquel.

Mosolyt erőltetve bámultam a legjobb barátnőmre.

– Azt hiszem, elfáradtam. És hiányzik...

Raquel az arcomhoz hajolt.

– Hiányzik Jacob testvér. Hogyne hiányozna! Megkérdezhetem Benjaminget, hogy átjöhet-e hozzánk egy kicsit. Kávézhatnánk egyet!

A férje nevének említésére eszembe jutottak a laborban történetek, és hogy az elmúlt néhány napban még nem volt módom meggyónni a felismerésemet Jacobnak.

– Köszönöm, de azt hiszem, inkább hazamegyek. Hátha csak egy nagy alvás hiányzik. Jacob távollétében nem alszom olyan jól.

– El sem tudom képzelni, milyen lehet! Nekem egyszer sem kellett még egyedül aludnom, amióta Benjammal házasok vagyunk.

– Ti még a Sötétségben házasodtatok össze?

Raquel nagyra meresztett szemekkel nézett körbe.

– Sara! – A hangja fojtott suttogássá változott. – A templomban vagyunk, a kiválasztottak között. – Még jobban lehalkította a hangját. – Ez a hely nem alkalmas az ilyen témák megvitatására!

A szám vékony vonallá keskenyedett.

– Bocsanat – feleltem némi éllel. – Nem tűnt fel, hogy Elizabeth-tel beszélek.

Sötét tekintetének villanásából tudtam, hogy megértette a célzást. Elizabeth a barátnőnk volt.

Csakhogy ő mindig pontról pontra betartott minden előírást. Amellett, hogy az új követőknek segített, maga volt a megtestesült engedelmesség. Soha nem hozta volna szóba a Sötétséget, a templomban pláne nem.

– Micsoda? – fordult erre felénk. Zöld szeme fényesen csillogott, gyönyörű vörös haját egyszerű tarkókontyban viselte. – Jól hallom, hogy éppen rólam van szó?

Raquel egy szúrós pillantást küldött felém, amitől rögtön a torokomra forrt a szó, majd egy nevetéssel ütötte el a dolgot.

– Sarával épp arról beszélgetünk, hogy hazamegyünk. Nem kísérték el minket Luke-kal?

– Ezt Luke dönti el – vágta rá rögtön Elizabeth. Azután rám hunyorított. – De Sara, egyedül nem indulhatsz útnak!

Felsóhajtottam.

– Napközben is egyedül járok. Július van, már nem sötétedik.

Helytelenítve rázta a fejét, miközben a bizottsági és a képviselőfeleléseket egymás után kérték magukhoz a férjeik. Észrevettem, hogy mögöttünk, a kiválasztottak ülőhelye mögött a követők – többségükben párok – felállnak a padokból, és az ajtó felé veszik az irányt. Alig ismertem közülük valakit. Áldás volt kiválasztottnak lenni, de átok is egyben. Az egyszerű híveknek lám, megadatott, hogy a szertartás alatt a házastársuk mellett ülhetek. Igaz, látszott, milyen kimerültek.

Amikor belegondoltam, hány órát dolgozik Priscilla, és mindazok, akik nem kiválasztottak, azonnal megértettem, miért.

Elizabeth még mindig beszélt.

– ...hogy világos van-e, vagy sötét. Jacob testvér meghagyta Luke és Benjamin testvérnek, hogy az egyikük kísérjen téged haza. Nem ellenkezhetsz!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A fejfájásom felerősödött, ezért a válasz kevésbé sikerült illedelmesre.

– Nem vitatkozom. Fáradt vagyok. Ez minden.

– Hiányzik neki Jacob testvér – kelt a segítségemre Raquel.

Elizabeth rosszalló arckifejezése eltűnt, látszott, hogy megenyhül.

– Jaj, drágám! Sajnálom. Hát hogyné hiányozna!

– Hölgyeim! – A társalgásunkat Benjamin testvér mély hangja szakította meg. – Ideje hazaindulnunk.

Benjamin testvér mögött ott állt Luke testvér is. Mindannyian egyetértően bólintottunk, és a két férfit követve kiléptünk a templom biztonságot adó menedékéből – az esti napsütésbe. Bár a férfiak folytatták a beszélgetést, én megengedtem magamnak, hogy hallgatásba burkolózzak. A néma engedelmességre megtanítottak ugyan, de ezúttal inkább arról volt szó, hogy magamba kellett szállnom. Nem tudtam ugyanis mire vélni a mostanában rám törő bizonytalanságérzetet. Semmi másra nem vágytam, mint lefeküdni, hogy aztán újjászületve ébredhessek.

Reggelre megint a régi leszek.

Ez volt az utolsó gondolatom, ahogy a fejemet Jacob párnájára hajtva lehunytam a szemem. Jellegzetes, cserzett bőrt idéző illata körülölelt, úgy aludtam el.